

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/niemcy/93673,Oboz-koncentracyjny-Gusen-w-Gornej-Austrii-Struktura-i-funkcjonowanie.html>

Bundesarchiv, Bild 102-204
Foto: o. Ang. I 1940/1943

Budowa KL Gusen (1940 r.). Widok na wykładany kamieniem plac apelowy, drewniane baraki oraz wieże strażnicze. W tle widoczny masyw górski w okolicach St. Georgen

ARTYKUŁ

Obóz koncentracyjny Gusen w Górnej Austrii. Struktura i funkcjonowanie

OKRES HISTORYCZNY

(1939-1945) II wojna światowa

Autor: TOMASZ CIEŚLAK 26.07.2022

„Gusen – przedsionek piekła”. W ten oto sposób Jerzy Osuchowski zatytułował swoją książkę wspomnieniową o przeżyciach obozowych w Gusen. Był więźniem tego obozu. Dla niego, podobnie jak dla wielu tysięcy Polaków którzy

zostali tam osadzeni przez Niemców w okresie II wojny światowej, zlokalizowany w Górnej Austrii KL Gusen, stał się przedsiionkiem piekła.

W zamyśle czołowych funkcjonariuszy i ideologów SS (na czele z Heinrichem Himmlerem, Oswaldem Pohlem oraz Reinhardem Heydrichem) kamieniołomy, w których pracować mieli przymusowo więźniowie, oprócz niewątpliwie generowania zysku ekonomicznego dla SS, miały również spełniać nie mniej ważną rolę – polityczną i eksterminacyjną. Nieprzypadkowo, powstający od 1939 r. KL Gusen, sami SS-mani nazywali *Vernichtungslager für die polnische Intelligenz* (obóz wyniszczenia dla polskiej inteligencji). Dzisiaj nie pozostał po nim już praktycznie żaden ślad, ale dawna infrastruktura obozowa przeszła w prywatne ręce i dzisiaj odgrywa już zupełnie inną rolę niż 75 lat temu. Choćby dlatego warto odtworzyć historię tego jednego z najbardziej opresyjnych miejsc odosobnienia w okresie II wojny światowej.

Objęty (jako jeden z dwóch obozów obok Mauthausen), trzecią, najwyższą kategorią represyjności, obóz w Gusen miał poprzez ciężką, katorżniczą pracę w pobliskich kamieniołomach wyniszczyć jak największą liczbę więźniów politycznych z Polski, a później również z 27 pozostałych krajów okupowanych przez III Rzeszę. Zesłanie do niego traktowane było jako swoista kara śmierci. Więzień, według wytycznych SS, miał tam przeżyć zaledwie trzy miesiące. Łącznie w okresie II wojny światowej przez obóz Gusen i jego filie: Gusen II i III przeszło 70 000 więźniów 28 narodowości, z których w latach 1940–1945 prawie 40 000 zamordowano. Większość ofiar stanowili Polacy. Zginęło ich 27 000 z 35 000 tam osadzonych, co daje wstrząsającą statystykę ok. 80% zgonów. Mimo, że w obozie i podobozach Gusen utracił życie tak wysoki procent osadzonych, wola ich przeżycia była jeszcze większa...

Dawna główna brama prowadząca do obozu Jourhaus.

Dzisiaj prywatna willa mieszkalna. Widoczne kamienne pozostałości obozu. Fot. Tomasz

Kamieniołomy w systemie eksterminacyjnym III Rzeszy

Nazwa obozu - Gusen - wywodziła się od eksploatowanego od dawna w tym miejscu kamieniołomu o tej samej nazwie. Lokalizację KL Mauthausen i jego filii w Gusen wybrał osobiście sam Himmler, który wracając z uroczystości w Wiedniu (związanych z aneksją Austrii w marcu 1938 r.), wizytował pobliskie kamieniołomy Wiener Graben koło miasteczka Mauthausen oraz oddalone od niego o 5 km kamieniołomy Gusen i Kastenhofen. Położenie wszystkich trzech kamieniołomów było idealne pod kątem założenia tam w przyszłości obozów koncentracyjnych. Zadecydowała o tym bliska odległość od miasta Linz (20 km) oraz mało zurbanizowana okolica, gwarantująca SS potrzebną podczas takich zbrodniczych przedsięwzięć „dyskrecję”. Okolice otoczona była jedynie pastwiskami, mokradłami i nieużytkami. Same kamieniołomy były niezwykle atrakcyjne także z uwagi na wydobywany tam jeden z najlepszej jakości granit w Europie, m.in. użyto go już w XIX w. do budowy kamiennego mostu na Dunaju w Budapeszcie.

Pierwsze działki w Gusen pod budowę zakładu wydobywającego granit SS kupiło już w maju 1938 r. Zainwestowano w to przedsięwzięcie bardzo duże pieniądze. Był to jeden z powodów, dla którego pierwszy obóz powstał w Mauthausen, a budowę KL Gusen ze względu na koszty przesunięto w czasie. W omawianym okresie (połowa 1938 r.) KL Mauthausen jeszcze nie istniał. Za eksploatację kamieniołomów odpowiedzialna była należąca do SS nowoutworzona firma DEST (*Deutsche Erd-und Steinwerke* - Niemieckie Zakłady Robót Ziemnych i Kamieniarskich), która wykorzystywała niewolniczą pracę więźniów, czerpiąc z tego ogromne zyski.

KL Gusen - infrastruktura obozowa

Po zbudowaniu obozu koncentracyjnego w Mauthausen i uruchomieniu tamtejszego kamieniołomu Wiener Graben, Niemcy pod koniec grudnia 1939 r. skierowali około 400 tamtejszych więźniów do pracy w oddalonym o 5 km kamieniołomie Kastenhofen. Jednocześnie nieopodal, w wiosce Gusen, rozpoczęli budowę nowego obozu koncentracyjnego. Miała to być filia KL Mauthausen. Miejsce to było praktycznie niezamieszkane, mało znane okolicznej ludności, położone nad rzeką o tej samej nazwie i dodatkowo otoczone pastwiskami i nieużytkami. Było zatem idealne z punktu widzenia SS do założenia tam nowego obozu koncentracyjnego. Więźniowie codziennie pokonywali pieszo trasę między Mauthausen a Gusen, wracając na noc do swoich baraków w obozie macierzystym. Pracowali zimą, na otwartym powietrzu, przy padającym śniegu i deszczu, dlatego śmiertelność wśród nich była bardzo wysoka. Z nastaniem wiosny w komandzie budującym Gusen (tzw. *Barackenbau* Gusen) pracowało już ponad 800 więźniów, głównie Polaków, którzy zajęli dwa pierwsze

wybudowane baraki. Większość z nich przybyła z KL Buchenwald. Do wyzwolenia obozu w 1945 r. praktycznie nikt z tej grupy nie przeżył. Wybudowali oni ogrodzenie z drutu kolczastego i pobliskie koszary dla SS-manów.

Otwarcie obozu KL Gusen nastąpiło 25 maja 1940 r. Po jego północnej stronie znajdowały się tereny odkrywkowe dolnego kamieniołomu Kastenhofen (*Unterbruch*), nieco dalej na północ zlokalizowany był górny kamieniołom o tej samej nazwie (*Oberbruch*). Po stronie wschodniej wznosił się natomiast kamieniołom Gusen. Na północ od Kastenhofen był trzeci kamieniołom – Pierbauer, ale jego eksploatacja przez Niemców nie została w pełni rozpoczęta. Oznacza to, że KL Gusen otoczony był od północy i wschodu przez wysokie ściany pobliskich kamieniołomów.

Więźniowie codziennie pokonywali pieszo trasę między Mauthausen a Gusen, wracając na noc do swoich baraków w obozie macierzystym. Pracowali zimą, na otwartym powietrzu, przy padającym śniegu i deszczu, dlatego śmiertelność wśród nich była bardzo wysoka.

Początkowo zabudowania obozowe były w całości wykonane z drewna. Jedynie podmurówki pod baraki wylano z betonu. Obóz otoczony był płotem zakończonym drutem kolczastym oraz drewnianym ogrodzeniem. Postawiono również cztery wieże strażnicze, także w całości drewniane. Sytuacja zmieniła się latem 1940 r. Rozpoczęto wówczas stawianie trzymetrowego, kamiennego muru. Do jego budowy wykorzystano granitowe kamienie wydobywane w okolicznych kamieniołomach. Mur wzmocniono trzema (również kamiennymi) wieżami strażniczymi od strony północnej oraz dwiema od strony południowej. Po wybudowaniu kamiennego muru pozostawiono także ogrodzenie z drutu kolczastego. Było ono pod napięciem 600 V, uniemożliwiając jakąkolwiek ucieczkę. Między murem a ogrodzeniem przemieszczali się stale strażnicy. Trzymetrowej wysokości kamienny mur zapewniał skuteczną osłonę przed światem zewnętrznym. Dla więźniów natomiast był utratą złudzeń co do możliwości wydostania się z tego miejsca.

Centrum politycznej władzy w obozie był murowany i wzorowany na podobnym obiekcie w KL Dachau budynek Jourhausu. Powstał on pod koniec 1941 r. Była to komendantura obozu i symbol władzy SS. Jednocześnie budynek ten stanowił główną bramę wejściową do obozu. Jednymi z pierwszych budynków zbudowanych w Gusen były koszary SS. Były one drewniane. Ukończono je już na początku 1940 r. jako pomieszczenia wartownicze dla SS, bo to właśnie funkcjonariusze tej formacji w pierwszym okresie funkcjonowania obozu pełnili rolę wartowników. Z czasem to się zmieniło i rolę tę przejęli m.in. żołnierze

Wehrmacht, dla których dwa lata po założeniu obozu Gusen, za kamiennymi murami w kierunku wschodnim, wybudowano dwa niskie murowane baraki administracyjne. Między tymi obiektami znajdowało się wybudowane z drewna kasyno, ulubione miejsce spędzania przez nich wolnego czasu. Teren przeznaczony dla służby wartowniczej był szczelnie oddzielony od samego obozu. To były dwa zupełnie obce sobie światy. W jednym tętniło „życie towarzyskie”, w drugim umierali ludzie. W pierwszym okresie funkcjonowania obozu Gusen służbę pełniło w nim 600 wartowników, głównie wywodzących się z SS. W momencie zakończenia wojny w maju 1945 r. liczba ta przekroczyła prawie 3000 strażników, skupionych w 13 komandach wartowniczych.

Makieta obozu Gusen I i Gusen II z zaznaczonym budynkiem Jourhausu. Makieta stoi przed wejściem do Memorial Gusen.

Fot. Tomasz Cieślak

Rozbudowa KL Gusen

Gusen w krótkim czasie stał się większym obozem niż macierzysty Mauthausen, dlatego często mówi się o systemie obozów Mauthausen-Gusen. W 1941 r. zakończono prace nad przygotowaniem odkrywek dla dolnego i górnego kamieniołomu Kastenhofen. Ziemia z jego odkrywki powoli wypełniała przestrzeń między granitowymi ścianami a obozem. To właśnie w tym miejscu zbudowano w szybkim tempie kilkanaście hal kamieniarskich, magazynów, sieć wewnętrznej kolejki wąskotorowej, warsztaty i całą pozostałą infrastrukturę tego potężnego kompleksu. Szczyt potęgi kamieniołomu w Gusen datuje się na 1942 r. Był on wówczas jednym z największych tego typu projektów w Europie. To w tym właśnie czasie skoncentrowano się na budowie także jednego z największych na świecie młynów do kruszenia kamienia drogowego (Steinbrecher) oraz na budowie linii kolejowej prowadzącej z kamieniołomu do pobliskiego miasteczka St. Georgen, gdzie mieściła się centrala ekonomiczna firmy DEST. Połączono także kolejką wąskotorową kamieniołomy w Gusen z miasteczkiem Mauthausen.

Na przełomie 1942/1943 r. podjęto decyzję o włączeniu obozów koncentracyjnych do pracy na rzecz zwiększenia potencjału militarnego III Rzeszy. Nie było to początkowo na rękę Himmlerowi, a także Franzowi Ziereisowi, komendantowi KL Mauthausen, ale w szybkim tempie SS dostosowała podległe sobie obozy do realizacji tego zadania. Podczas wizytacji Gusen 29 marca 1943 r. przez Alberta Speera, ministra uzbrojenia i amunicji Rzeszy, zapadła ostateczna decyzja o zatrudnieniu więźniów Gusen w przemyśle zbrojeniowym. Jednocześnie Speer wstrzymał budowę portu na Dunaju, którym miał być transportowany w przyszłości kamień z Gusen. W tym samym jeszcze roku zakłady kamieniarskie w Gusen przemianowano na hale produkcyjne dla powstałego w 1934 r. austriackiego koncernu. Tego samego roku podjęto decyzję o budowie w zachodnim masywie Kastenhofen sztolni przeznaczonych dla zakładów tej firmy. Był to system ośmiu podziemnych sztolni, który otrzymał kryptonim „Kellerbau”.

Zmiana profilu funkcjonowania KL Gusen

Dzięki zmianie profilu produkcji na zbrojeniową i wynajęcie przez SS więźniów potężnemu austriackiemu koncernowi, „poprawiła” się także sytuacja samych więźniów. W latach 1941–1943 wyburzono trzy bloki drewniane, a w ich miejsce wybudowano dwa budynki murowane o numerach 6 i 7. W drewnianych barakach mieszkali więźniowie pracujący w kamieniołomach, natomiast przywilej mieszkania w murowanych budynkach przypadł przymusowym pracownikom firm zbrojeniowych takich jak Steyr-Daimler-Puch AG, a także od 1944 r. Messerschmitt AG. Głównym powodem polepszenia się statusu tych więźniów była chęć zwiększenia ich wydajności pracy, a nie polepszenie ich warunków bytowania. Leżało to przede wszystkim w interesie wspomnianych zakładów zbrojeniowych. W 1944 r. w samym tylko *Steyrkommando* pracowało już 6200 więźniów Gusen, produkując głównie części do najbardziej popularnych modeli broni wykorzystywanych przez Wehrmacht, m.in. MP 40.

Oprócz infrastruktury przemysłowej, równolegle rozbudowywano także sam obóz. Był on zbudowany w kształcie prostokąta o wymiarach 360 na 150 metrów. Część południowo-wschodnia była przeznaczona na plac apelowy. Na jego północnym skraju wybudowano kuchnie i magazyny. Na pozostałym obszarze zlokalizowano 32 baraki zwane blokami. 24 z nich pełniły rolę mieszkalną, a w pozostałych ulokowano magazyny. Cały obóz obejmował 5,4 ha. Począwszy od 1941 r. w każdym bloku na trzyosobowych piętrowych łózkach spało od 500 do 600 więźniów. Do południowej strony obozu przylegały baraki koszar SS.

**Pozostałości placu apelowego w
Gusen I, stan na 2017 r. Fot.
Stowarzyszenie Rodzin Polskich
Ofiar Obozów Koncentracyjnych**

Początkowo w Gusen nie było krematorium, ale przezornie Niemcy zostawili na nie miejsce między blokami 19 i 20 oraz 27 i 28. Podobnie było ze szpitalem, zwanym rewirem, którego nie ujęto w planach budowy obozu. Sytuacja uległa jednak zmianie wraz z ogromną ilością zgonów oraz szerzących się chorób, głównie tyfusu. W krótkim czasie powstało także krematorium oraz ciągle powiększany rewir, który ostatecznie stanowił osobną część obozu obejmującą bloki od 27 do 31. Smutną konstatacją jest fakt, że 90% więźniów Gusen zmarło właśnie w rewirze.

Od listopada 1941 r. do wiosny 1943 r. istniał w ramach KL Gusen osobny obóz. Był on przeznaczony wyłącznie dla jeńców sowieckich. Zorganizowano go w ośmiu oddzielnych barakach otoczonych drutem kolczastym. Miał swój samorząd, rewir i administrację. Było to straszne miejsce. Niemcy zamierzali początkowo wszystkich przebywających w nim więźniów sowieckich po prostu zagłodzić na śmierć, a gdy to się nie udało, zaczęto ich systematycznie mordować przez gazowanie. To właśnie z powodu przejściowego istnienia w tym miejscu obozu dla jeńców sowieckich Stalin nakazał po zakończeniu wojny wymazać Gusen i pamięć o tym miejscu z mapy Europy. Systematyczne niszczenie ocalałej infrastruktury obozowej rozpoczęło się przez Sowieców już w 1947 r.

Ostatni etap funkcjonowania KL Gusen

Pod koniec II wojny światowej sytuacja w Gusen była bardzo dynamiczna, ponieważ w pełnym wymiarze uzależniona była od prowadzonej przez III Rzeszę polityki militarnej i gospodarczej. Drażenie sztolni i budowa w litej skale podziemnej fabryki zbrojeniowej o kryptonimie „Kellerbau” nadal pozwalały na wydobywanie tak potrzebnego Niemcom granitu, a jednocześnie drażone przez trzy więźniarskie komanda, początkowo na trzy zmiany, kilkusetmetrowe tunele, mogły pomieścić hale produkcyjne firmy Steyr-Daimler-Puch AG. Sztolnie były szerokie na prawie 8 m i wysokie na 5 m. Stanisław Dobosiewicz wspomina, że

„o rozmiarach prac (w „Kellerbau” – przyp. autora), które w ciągu niespełna jednego roku wykonali więźniowie, świadczyła powierzchnia i pojemność podziemnych wyrobisk. Wykuto w skałach łącznie 7845,1 m² powierzchni użytkowej i 29 401,7m³ przestrzeni (...) Masa kamienna, głównie granitowa, którą trzeba było usunąć ze sztolni, ważyła około 50 000 t. Załadowano ją rękami, wywieziono na małych wózkach

pchanych przez więźniów”.

Wszystkie te podziemne prace w kamieniołomie Kastenhofen wykonali w 1944 r. więźniowie Gusen.

Praca przy drążeniu sztolni była bardzo niebezpieczna. Podczas jej wykonywania zginęło wielu więźniów. Nie mniej wymagająca od pracy w kamieniołomach była również podziemna produkcja zbrojeniowa w halach „Kellerbau”. Dzięki zmianie profilu funkcjonowania produkcji kamieniarskiej na zbrojeniową, Niemcy i Austriacy nadal maksymalnie wykorzystywali niewolniczą pracę więźniów osadzonych w Gusen. Nie przeszkodziło to w ich dalszej eksterminacji, ponieważ obóz Gusen nadal był uważany za obóz wyniszczenia polskiej inteligencji trzeciej kategorii. To także na ostatni okres funkcjonowania Gusen przypada największa ilość zgonów więźniów.

Widok na koszary kompanii wartowniczych znajdujących się dawniej poza murami obozu. Stan na 2018 r. Fot. Tomasz Cieślak

Budowa KL Gusen II

W 1944 r. kierownictwo DEST rozpoczęło współpracę z drugą firmą zbrojeniową. Wybór padł na niemiecki koncern Messerschmitt AG, a bezpośrednim powodem podjęcia tej decyzji był aliancki nalot dokonany w nocy z 17/18 sierpnia 1943 r. na niemiecki ośrodek pracujący nad bronią rakietową w Peenemünde. Na potrzeby komand dla tej fabryki zmniejszono plac apelowy i dobudowano nowe cztery bloki A, B, C, i D. Wkrótce, z powodu zwiększającego się w szybkim tempie zapotrzebowania na dodatkowych więźniów w tej fabryce, zaadoptowano wybudowany dwa lata wcześniej kilometr na zachód od obozu Gusen kompleks baraków i magazynów odzieżowych Waffen SS. W szybkim tempie otoczono je płotem oraz zbudowano niezbędną infrastrukturę obozową. W ten sposób powstał obóz Gusen II, w którym w niezwykle prymitywnych warunkach

osadzonych było zimą 1944/45 r. nawet 17 000 więźniów, w tym wielu Powstańców Warszawskich.

Przetrzemywani w nim więźniowie drążyli w masywie górskim niedaleko miejscowości St. Georgen kolejne sztolnie, budując pod ziemią jedną z największych fabryk zbrojeniowych III Rzeszy oznaczoną kryptonimem „Bergkristall”. Niemcy wykorzystując niewolniczą pracę więźniów Gusen II, produkowali w niej kadłuby i części do najnowocześniejszego samolotu armii niemieckiej – odrzutowego Messerschmitta 262 oraz rakiet V-2. Wraz z budową Gusen II wstrzymaniu uległy wszelkie prace nad rozbudową Gusen I. Tym samym obóz, jak i cała infrastruktura okolicznych kamieniołomów, przetrwały w tym stanie do momentu wyzwolenia obozu przez wojska amerykańskie 5 maja 1945 r.

Fragment wystawy stałej w Memorial Gusen. Na wystawie widoczne są zdjęcia z wyzwolenia obozu. Zostały zrobione przez żołnierzy amerykańskich. Fot. Tomasz Cieślak

KL Gusen współcześnie

Po zakończeniu II wojny światowej przez trzy miesiące okolice Mauthausen i Gusen zajęte były przez wojska amerykańskie. Po tym okresie do Gusen wkroczyli Sowieci, którzy ponownie zaczęli eksploatować pobliskie kamieniołomy zakładając firmę „Granitwerke Gusen”. Stan ten trwał do 1947 r. W tym czasie zniszczono większość drewnianej zabudowy tego obozu koncentracyjnego. Sytuacja zmieniła się jesienią 1955 r., kiedy wojska sowieckie na zawsze opuściły Republikę Austrii. Sowieci odsprzedali tereny po KL Gusen rządowi austriackiemu, który kontynuując wymazywanie KL Gusen z pamięci zbiorowej, podzielił teren zdewastowanego już byłego obozu na działki budowlane i postanowiły wystawić je na sprzedaż, co ciekawe, za bardzo niską cenę. Jest to sytuacja bez precedensu, ponieważ wcześniej w tym miejscu nie było żadnej zabudowy mieszkaniowej! Dzięki tej decyzji, dzisiaj na terenie byłego obozu KL Gusen I oraz Gusen II, który

splonął w 1945 r., znajduje się obecnie osiedle mieszkaniowe.

Dawna główna brama prowadząca do obozu Jourhaus. Dzisiaj prywatna willa mieszkalna. Widoczne kamienne pozostałości obozu. Fot. Tomasz Cieślak

O martyrologii przetrzymywanych tam więźniów przypomina dzisiaj kilka samotnych obiektów, które zostały niejako po wojnie „sprywatyzowane”. Są to dawny budynek Jourhausu, obecnie prywatna willa, pełniące funkcje handlowe dwa murowane bloki 6. i 7., nieużytkowane od kilku lat dwa budynki administracyjne dla wartowników oraz pozostałości kruszarki, która grozi zawaleniem. Ocalał także mały murowany budynek obozowego domu publicznego, który również pełni funkcje mieszkalne. Jedynym widocznym dzisiaj znakiem funkcjonowania w tym miejscu obozu koncentracyjnego Gusen jest utworzone niedawno Miejsce Pamięci, którym jest niewielki *Memorial Gusen*, zlokalizowany w miejscu dawnego obozowego krematorium.

COFNIJ SIĘ